

gang, der saaledes kunde være til at forpligte sig paa den Maade, at Fyldestgørelse først skal finde Sted i en fjern Fremtid, let kan føre til Misbrug, og om det ikke i adskillige Tilfælde vil kunne komme til at svie stærkt til dem, der egentlig med nogen Grund kunde gøre Regning paa, at Hustruen vil efterlade sig noget, og at hendes Del af Fællesboet altsaa ikke var stærkt behæftet med Gældsforpligtelser. Det forekommer mig som sagt i hvert Tilfælde, at det er et Spørgsmaal, som bør tages under Overvejelse, og jeg ved egentlig heller ikke, om der vilde tabes noget, hvis Hustruen ikke havde denne Myndighed — en Myndighed, som dog altsaa er noget ejendommelig — til blot at kunne stifte en Gæld, men uden at man kan sige det mindste om det Tidspunkt, paa hvilket denne Gæld kan blive betalt.

Lovforslaget § 11 indeholder dernæst foruden Hovedbestemmelsen om, at Raa-digheden over Fællesboet tilkommer Manden alene, den Indskrænkning, at Manden ikke uden Hustruens Samtykke kan raade over adskillige af hende i Fællesboet indførte Genstande, nemlig faste Ejendomme, Gældsbreve, Aktier osv., som ere indførte i Fællesboet, lydende paa hendes Navn, og dernæst Bestemmelser om, hvorvidt Manden kan være berettiget til af Fællesboet at gøre Gaver. Paragraffen indeholder i den Retning adskillige indskrænkende Bestemmelser, som vistnok i det hele taget ere gavnlige og nyttige, omendskønt de maaske i Praksis ikke vilde faa stort at betyde. — Dernæst er der i dette Kapitel en særlig vigtig Bestemmelse i § 15, nemlig Bestemmelsen om, at Retshandler, hvorved Hustruen gør sig ansvarlig eller medansvarlig for Mandens Gæld eller Forpligtelser, ere, hvad enten de betegne sig som Forløfte eller andet lignende, eller de fremtræde under anden Form, ugyldige, medmindre der for dem haves eller erhverves Godkendelse af Overøvrigheden paa det Sted, hvor Hustruen har fast Bopæl. Denne Bestemmelse er ikke i og for sig ny, thi allerede Danske Lov 1—2. 3. 10. indeholder jo den Bestemmelse, at Hustruen, der lever sammen med sin Mand, ikke kan indgaa Kaut-ion for de af Manden paadragne Forpligtelser. Denne Bestemmelse har almindelig Betydning og angaar ikke alene det Tilfælde, hvor Hustruen har Særeje, men ogsaa de almindelige Tilfælde, hvor hun i det hele taget lever sammen med Manden, og er netop for ganske nylig gjort gældende af Domstolene som en almindelig gældende

Regel, som altsaa ogsaa gælder for det Tilfælde, Hustruen har Særeje, saaledes at hun heller ikke med dette vil kunne indgaa en saadan Kaut-ion for Mandens Forpligtelser. Det er altsaa en meget vigtig Bestemmelse, og der lægges ogsaa, som jeg ser af Motiverne, en overmaade stor Vægt paa den.

Med Hensyn til dette Kapitel skal jeg endnu kun gøre den Bemærkning, at naar Hustruen skal have den samme Myndighed som ugift Pige, saa er det vel ogsaa maaske ret hensigtsmæssigt, at der gives en noget udvidet Adgang til at faa hende umyndiggjort der, hvor hun er bleven fuldmyndig. Der var maaske nogen Anledning til at overveje, om de almindelige Regler om Umyndiggørelse ere tilstrækkelige, eller om Manden ikke maa have en særlig Adgang til at kunne indvirke paa disse Forhold, saaledes at han faar Indflydelse paa Hustruens Umyndiggørelse.

Kapitel 3 angaar dernæst Spørgsmaalet om, hvad der i det hele taget er Særeje, og Spørgsmaalet om Gaver mellem Ægtefæller, og det bestemmes da der, hvad der altid er uden for Formuefællesskab, nemlig personlige Rettigheder, omend de kunne afgive Indtægt, saasom Forfatterrettigheder og lignende Rettigheder, hvad der vil findes ganske naturligt, og dernæst ogsaa saadanne Formuerettigheder, som ere uadskillelig knyttede til den berettigede Person, saasom denne Persons Pension, Livrente og deslige, og fremdeles, at Særeje, uden at der behøves nogen Bestemmelse derom i Ægtepagt, ogsaa er, hvad der erhverves ved Arv, „naar og i det Omfang“, hvori det er bestemt af en Arvelader, og det samme gælder om Gaver, som en Giver ligeledes kan bestemme skulle være uden for Formuefællesskabet, altsaa skulle være Særeje. Det kan jeg fuldt ud slutte mig til, jeg finder, at dette er naturligt og rigtigt, at en Arvelader ogsaa med Hensyn til Tvangslodden, altsaa Forældre lige over for Børn, maa kunne bestemme, at den Arv, som Barnet skal have, skal være Barnets Særeje, selv om der ikke er taget Bestemmelse herom i Ægtepagt, hvorimod Forandringer i den Slags Bestemmelser ikke kunne gøres ved Ægtepagt. Endvidere er naturligvis det Særeje, som ved Ægtepagt udtrykkelig bestemmes at skulle være Særeje. Derved ere altsaa de Hovedting nævnte, som falde ind under Lovforslagets Bestemmelser om Særeje. — I dette Kapitel skal jeg særlig tillade mig at henpege paa § 22, hvor der er Tale om, at Særeje i visse